Kes on silma kirjaks wagga,
Sedda matkem aea tagga. (Polle wäärt surno aeda matta.)

Issand, öppeta meid Isse,
Omma päiwi arwama!
Anna tarkust süddamesse,
Targal kombel ellada.
Sinno holeks meie jäme,
Tehko, mis me' ial teme.

Hans ja Pawel.

Külla wadder, tulle rutto,
Hans ja Pawel ae'wad jutto.
Kule, kus nad ilmas käinud,
Mis nad isse immet näinud,
Sinna saad ehk mitto sanna
Körwa tahha paigal panna.
Isto mahha, olle wirge,
Kui on tarwis, rägi järge.

Hans. Terre, armas Pawel, kuidas kässi käib? ma ollen hammu sedda sowinud, et sinnuga piddin sel aeal kokko juhtuma, millal ka aega nattuke jutto aeamisse peäle olleks.

Pawel. Terre Jummal' nimmel, olle terwe

küssimist, käib katkisest käisest läbbi ja ei to ühtegi wälja, mis käisest ülle jääb, sedda aeame külma ilmaga kinda; ehk tössisemalt öölda: Kässi käib tänno Jummalale heaste, leib, rie, terwis ja rahhulinne meel on tännine meie jures asset piddanud, mis meie pattused siin ilmas suremad sowida wäärt olleme. Tänna on meil wist parras aeg jutto aeamisseks kokko juhtuda, meil on jo tänna Heina-Maarja pä.

H. No jah, mis ma piddin ütlema? Siis olled sa omma pölwega üsna rahhul, et nenda wisi woid räkida?

P. Miks ma ei olle rahhul, kui Jummal mo ello päwad haua äreni nenda aitab ärra ellada, siis jään Temmale siin ilmas wägga paljo tänno wölgo. Wata Hans, kui illusaste meie ruggi pöld seisab, nago merri laenetab ta tule käes. Missuggune silm ei saaks sedda wates otsego wäggise ülles pole pöörtud Selle pole, Kelle käest keik hea ja täis ande tulleb. Jummal näitab nende kibbeda nälja aastade järrel meile waestele suurt heldust ja armo ülles, Ta on meile kül süggawad hawad lönud, agga Ta parrandab neid jälle, Ta teeb ueste awwa-

Eesti-rahwa-mÃ¶Â¶nnus Kalender 1871, lk. 22